

MICHAEL FALCH (solo) IGEN PÅ TRÆK

Med en ny bog på markedet og efter en lang elektrisk periode med Boat Man Love drager Michael Falch i 2012 ud på en akustisk soloturné.

Alle siger det: Michael Falch har aldrig været bedre end nu. "Én af danskrockens bedste plader nogensinde", skrev BT om hans album, "Fodspor i Havet", der udkom sidste år, og hans optræden på Langelands Festival i 2011 kastede ikke mindre end en 6-stjernet anmeldelse af sig.

Om nogen ved Michael Falch, at rusten aldrig sover. Den 55-årige sanger har udviklet sig til et fænomen, der går sine helt egne veje. Det er ved at være 14 år siden, han begyndte at give koncerter solo. Alene på scenen kunne han dyrke andre aspekter af sine sange, og publikum fornemmede en ganske særlig åbenhed ved disse solo-koncerter. Efter nogle svære år var der igen fulde huse, når Michael Falch stod på plakaten i teatre, kulturhuse og på spillesteder.

Gyldendal udgiver 7. november hans bog "Trækruter", der er en gennemkomponeret samling af dagbogsblade med øjeblikbilleder, erindringsglimt og eksistentielle refleksioner, og en opfølger til hans to tidligere bogudgivelser "Helligdage" og "Hjemveje".

Der er en ganske særlig bevægende ånd over Michael Falchs solokoncerter, hvor humoristiske livshistorier veksler med intense sange fra tilværelsens spændingsfelter. Der er nye sange som "Binder mig aldrig igen", "Nu rider vi Stormen af" og "Blivende Sted", der alle er blevet radiofavoritter på P4. Og så er der altså også lige en stribe klassiske rocksange, der står som en del af lydsporet til danskernes liv gennem tre årtier: Mød mig i Mørket, Superlove, Den Eneste i Verden, I et Land uden Høje Bjerge og De vildeste Fugle.

En Michael Falch i topform viser aften efter aften, at han kan give hvert eneste publikum anledning til at reflektere over tilværelsen samtidig med, at han også mutters alene kan få enhver sal til at gynges og synge.

I Fyens Stiftstidende skrev Simon Staun i sin 6-stjernede anmeldelse af Michael Falch (solo):

"Så godt har han da aldrig sunget i radioen, tænker jeg og noterer, at den akustiske guitar går lige i mellemgulvet. Fascinerende, at én mand og én guitar på den måde kan fylde et enormt telt med vellyd. Jeg føler, at jeg bevæger mig ind under huden på troubadouren. Og da han synger "Der er ikke noget at være bange for" i sangen "Den Eneste I Verden", sker det, der ikke må ske. Jeg græder. Jeg står simpelthen med min blok i hånden og græder sagte tårer. Sådan skal musik mærkes. Helt derinde, hvor det både gør forbandet ondt og banker befriende af glæde. Når en mand kan skrive linier som: "Ka' jeg drømme, at du lægger dig/ som solskin mod min hud", så er der vist ikke brug for flere ord."

www.skandinavian.dk

www.falch.dk